

Să mă judece iubirea

Mihail Janto

Judeca-m-ai tu iubire,
de ești fructul suferinței,
însetat de împlinire,
am rămas sclavul dorinței.

Ce n-aș spune, nu mă scuza,
cât dorul sapă-n amintiri,
buzele-ți sunt dulce muză,
un cuib de dragoste-n priviri.

Pe nimeni nu mai înțelegi,
cum simțul trece peste minți,
cu vorbe dulci de brațe-ntregi,
te cred și-atunci, când știu că minți.

Mă tem la gândul că nu-mi ești,
simt cum mi se-ncruntă fruntea,
ajunge-o clipă să-mi vorbești
și mă lasă iarăși mintea.

Mi-ai furat adesea visul...
Unde-s nopțile senine!?
Am călcat chiar și-nterzisul,
pentru șoapte feminine.

De sărut în drum o floare
și-am să-ți cer mâine iertare,
să-mi fie rușine oare,
căci mi-e inima prea mare...

Am iubit prea mult, se poate...
Oare-o fi naivitate!?
Tu mă-ndemni la astea toate,
s-am și eu o calitate.

Să mă judeci, tu, iubire!
Când simțul trece peste minți,
rămâi dulcea mea trăire,
te cred și-atunci, când știu că minți.

Autor, Mihail Janto